

2018. május/június

A Pesthidegkúti Waldorf Iskola lapja, 2. évfolyam 6. szám

ifj

újság

A címlap forrása: 5. osztályos epochafüzet

Tartalom, Impresszum	2
Évzáró összművészeti kiállítás a Barabás-villában	3

Kincskereső

A delfinfiú – Kovács Ágnes meseterapeuta rovata – illusztráció: Porgányi Bence	4–5
--	-----

Iskolai élet

Pillanatképek – 1. osztály	6–7
Kovácsoltunk – 3. osztály	8
Családi nap a 4. osztály rendezésében	9
Növénytan – 5. osztály	10–11
Holdbéli csónakos – 8. osztály	12–13
Waldorf-diplomások – 12. osztály	14–15

Így írunk mi

Szakál Balázs: Töltődés (novella)	16–17
Székely Rozi: Könyvesgyár (novellainterjú)	18

Fotó

ifjújáság – Fotópályázat 2018.	19
-------------------------------------	----

Iskolai élet

Waldorf-Olimpia Alsóörsön	20–21
---------------------------------	-------

Kvartett

Megkérdeztük	22–23
--------------------	-------

Tanulj okosan!

Balog Alexandra: A tanulás művészete	24
--	----

Programajánló kintre-bentre

Színház: Tartuffe az Örkényben	25
Könyvtárajánló – FSZEK	26
Biciklitúra a Felső-Tisza vidékén	27

Gyereksarok

Rejtvények, feladványok	24
-------------------------------	----

Impresszum

A Pesthidegkúti Waldorf Iskola kéthavonta megjelenő lapja • Szerkesztők: Fűrjes Gabriella, Kovács Ágnes, Szűcs-Buzási Ágota • Művészeti vezető: György József • Olvasószerkesztők: Magyar Judit, Szűcs-Buzási Ágota • Tördelő: Tóth Norbert • Megjelenik kéthavonta • Kiadja a Pesthidegkúti Waldorf Iskola • Felelős kiadó: Kökénydi Ákos • Az iskola címe: 1028 Budapest, Kossuth Lajos u. 15–17. • Telefon: +3613974468 • Honlap: <http://www.phwi.hu> • E-mail: lapszerk@phwi.hu • Nyomdai kivitelezés: Cewe Magyarország Kft., 1135 Budapest, Béke u. 21–29. • Nyomdai üzletágvezető: Halasi István

Évzáró összművészeti kiállítás a Barabás-villában

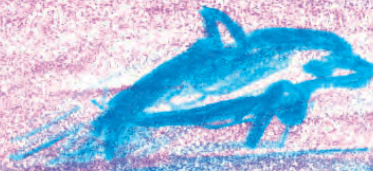
A DELFINFIÚ (indian népmese)

A nagy víz partján, ott, ahol a jeges hullámok mossák a homokot, borsátrakban élt egy indián törzs. Az egyik fiúnak Kemanta volt a neve. Ez a Kemanta igen ügyes vadász volt, nemegyszer több rókát meg lámát ejtett el, mint a felnőtt férfiak. Ám a halfogásról hallani sem akart. Inkább segített az asszonyoknak a sátrak körül és eltúrte, hogy a többiek csúfoljak, mint hogy egyszer is a vízhez merészkedett volna. Mert félt a víztől. Még az esőcseppeket is sietve letörölte magáról és a sátorba menekült, amikor a társai a rövid nyár egy-egy délutánján a tengerben fürödtek. A gyávaságot azonban mindenki megvetette. Kemantát hamarosan kerülni kezdték a törzsbéliek, már otthon sem volt maradása,

így hát a falu szélén ütött föl magának egy sátrat, és oda vonult vissza magányosan. Mert ő maga is szégyellte a nyúltságát. Legszívesebben meghalt volna szégyenében. Egy este aztán csoda történt. Álmodott-e, vagy sem, ki tudja, ám a fekhelye mellett hirtelen egy öregember állott. A testét vastag pikkelyek fedték, a keze és a lába helyén uszonyok nőttek.

– Ne félj tőlem! – nyugtatta a fiút a különös idegen. – A tenger szelleme vagyok, s azért jöttem, hogy segítsek rajtad.

– Rajtam senki sem segíthet – felelte csüggedten Kemanta. – Én félek a víztől, sohasem tanulok meg úszni.

– Ha akarod, én megtanítalak rá – mondta az öregember. – Te leszel a legjobb úszó a vidéken. – Akarni akarom – bólintott a fiú –, de gyáva vagyok.

– Sose törődj vele – biztatta az öreg –, itt ez a kagyló, reggel edd meg, aztán menj a partra, s meglátod, nyoma sem lesz a félelmednek! Azzal az öreg, ahogy jött, úgy el is tűnt egy szempillantás alatt, Kemanta pedig egyre csak azon tűnődött, vajon álom volt-e ez a látomás? Ahogy körülnézett, egy kis kagylót pillantott meg a földön. Pirkadatkor magához vette, fölnyitotta és megette. Aztán kifutott a tengerpartra. A hullámok halk morajlással csapódtak a fövénynek, előrefutottak, majd hirtelen, suhogva visszahúzódtak, hogy újult erővel ostromolhassák a partot. Kemanta egyet se gondolt, a vízbe gázolt, ráfeküdt egy hullámra, a teste mintha habkönnyű lett volna, mozdulatlanul tűrte, hogy a víz magával sodorja. A halászkok

már indulásra készen álltak a kenuik mellett és dermedten nézték a habokba vesző fiút.

– Ez Kemanta! – kiáltották rémülten. – A vesztébe rohan, hiszen úszni sem tud. Ám ekkor egy hullám hátán fölbukkant újra a fiú, vidáman lubickolt, játékosan le- s föl merült a tajtékban. S ahogy ki-kisodorta a hullám, a halászkok döbbenet látták, hogy Kemanta teste megváltozott. A bőre megkeményedett, a feje megnyúlt, a keze és a lába uszonyformájú lett, kecses testű delfinné vált, s önfeledten lovagolt a szeszélyes hullámok tetején. Az emberek mind a partra futottak és finom falatokat dobáltak be neki. Attól a naptól fogva ki sem jött többé a vízből, ott úszkált a part közelében, elkísérte útjukon a halászkokat s bőséges zsákmányt hajtott a hálóikba. Az emberek pedig úgy látták, mintha a fickándozó delfin néha kiugrott volna a vízből pedig csak a tengeri szellem játszott vele, s jó kedvében föl-földobta a magasba...

Pillanatképek – 1. osztály

Az elmúlt időszak igazán mozgalmasan telt az első osztály számára.

Két alkalommal is közönség elé álltunk, először euritmiabemutatónk volt Balogh Orsi vezetésével a szülők számára, majd a hónapünnepen mutatkoztunk be az egész iskola előtt. A harmadikosoktól megkaptuk az immáron második hangszerünket, a furulyákat – a szülők által faragott lírák mellett –, melyeken játszani tanulunk, és amelyeket boldogan bújtattunk be a hosszas munkával megkötött furulyatokokba. Mindeközben sorra megtanultuk a betűket, és leírtuk az első egybefüggő szöveget is anyák napi köszöntő

formájában. Az érettségi szünetben Nagykovácsiban kirándultunk, ahol csodaszép időben nagy túrát tettünk, a Csergezán kilátóig is felsétálva. A gyerekek boldogan fedezték fel a természet tavaszi szépségeit és lelkesen szaladtak kérdezgetni a talált bogarokról, virágokról a minket kísérő Schnell Judit nénit, aki a vallásórákon sokat mesélt az erdők-mezők teremtményeiről.

Most pedig a számolásmanók történetei és feladványai mellett tapsolás, dobantás, szökkenés, babzsákok zizzenése, vidám furulyaszó és néhány slágerré vált dal hangjai szűrődhetnek ki az elsős tereméből.

Stenszky Csanád

CSILLA*

CSIBE*GYÍK*

CSIKÓ*

NYUL*PÉTER

Kovácsoltunk – 3. osztály

Kovács

A kovács legfontosabb három eszköze: a kovácsilló, a kalapács és a tűz. Mi Márton kováccsal egy 20 cm hosszú és 3 cm széles vasrudat hevítettünk fel és kalapáltunk kígyó alakúra. Mindenkinek figyeltünk és kalapáltunk. A nagy kalapács 5 kg, a kisebbik 3 és fél kg volt. A kováccsal felváltva kellett ütni a felhevített vasat. Igen nehéz munka, sok erő, kitartás és türelem kell hozzá. A kígyónk 56 cm hosszú lett.

Családi nap – iskolában másképp

Idén is megrendezte a negyedik osztály a családi napot. Ez már a harmadik olyan májusi szombat az iskola kertjében, amikor – gyerekek, szülők, tanárok – együtt töltöttük a délelőttöt. Szép idő volt, jó alkalom, hogy kellemes környezetben kicsit játsszunk, beszélgessünk, együtt legyünk – másképp, mint a hétköznapiakban.

Romek Dóri

Növénytan – 5. osztály

Az ötödik osztályban folytatódik az a sorozat, amelyben a gyerekek környezetünk nagy világával megismerkednek. Az emberek világa fokozatosan bontakozik ki a mesékből, mesterségekből, teremtéstörténetekből, történelemből. Az állatok világával a negyedikes állattan-epochában foglalkoznak tüzetesebben, az ásványok és kőzetek világát pedig a hatodikosok ismerik meg. E két utóbbi terület között található a növények világa, mely távolabb áll az emberi felépítéstől, mint az állatoké, de még élő, eleven, szemben az ásványok hűvös világával.

Megvizsgáljuk, mi minden kell ahhoz, hogy a növények növekedni tudjanak, megtanuljuk a

növények felépítését, és azt is, hogy milyen tulajdonságaik alapján lehet őket csoportosítani. Megnézzük, hogy hol is helyezkednek el a gombák az élőlények között, miért is nem lehet őket növényeknek tekinteni.

Az epocha során a gyerekek új szempontokat kaphatnak a körülöttük élő világ megfigyeléséhez, új szemmel tudnak tekinteni a kezükben lévő zöldegekre és gyümölcsökre, a kertjükben élő fákra és bokrokra, a tavasszal előbújó vagy a kirándulások alatt látott virágokra.

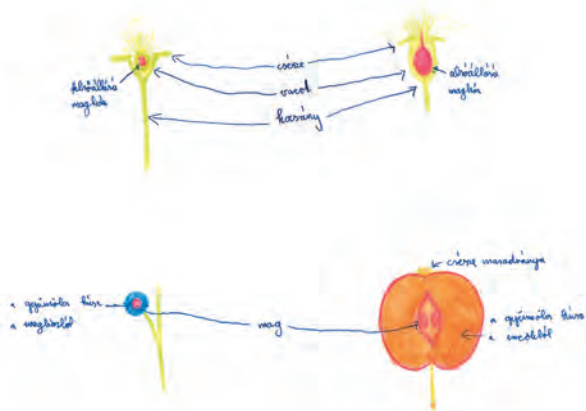
A virágok és a rovarok kapcsolata is megjelenik, rácsodálkozhatunk arra, hogy milyen szépen összeillik a világunk sok kis részlete.

Kökénydi Ákos

Az alma

Holdbéli csónakos – 8. osztály

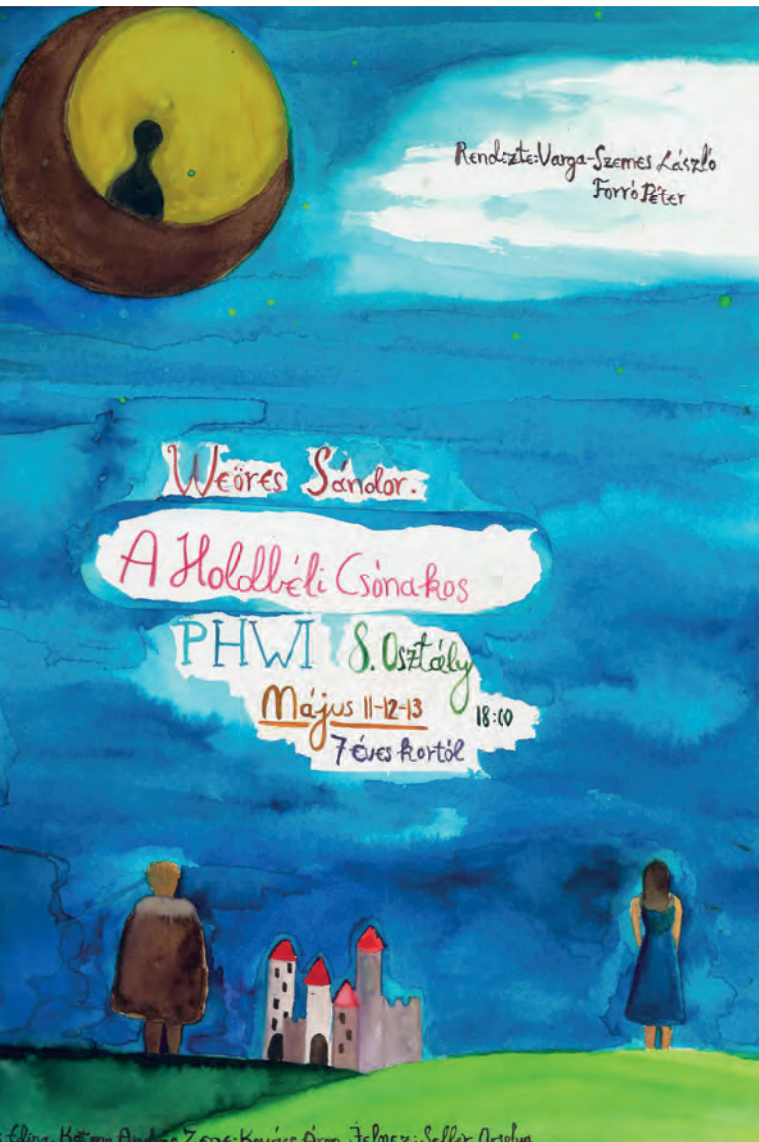
Mindig is a nyolcadik év egyik legnagyobb mérföldkövének gondoltam a záró színdarabot. Ezért már kisiskolás koromtól kezdve nagyon szerettem volna, ha valami egészen különlegessel áll elő az osztályunk.

Szerencsére Péter bácsi egy varázslatos darabbal hozakodott elő. Weöres Sándor Holdbéli csónakos című darabjával.

Minél előrébb jutottunk a folyamatban, annál inkább kezdett mindenki számára körvonalazódni,

hogy bizony nem kis fába vágtuk a fejszénket. Hatalmas díszletfüggönyöket, jelmezeket, betétdalokat és egy többszintes színpadot kellett minimális idő alatt elkészítenünk. Szerencsére a munkafolyamatban rengeteg tanár segített, akik nélkül ez a színdarab nem is jöhetett volna létre. Mindenki mondogatta, hogy mennyi nehézség és összeveszés előtt állunk, és hogy ennél még lesz rosszabb is, de visszagondolva, az összes próba, ruhavarrás és festés nagyon jó hangulatban telt.

Minden egyes osztálytársam elismerést érdemel a legtöbb téren. Úgy érzem, mindent megtettünk azért, hogy valami emlékeztetést alkossunk.

Számomra felejthetetlen élmény volt az egész folyamat. Remélem, annak, aki látta, átjött az a hihetetlen mennyiségű munka, az az odaadás, amit mi mindannyian beletettünk a színdarabunkba.

Még egyszer szeretnénk megköszönni Seller Orsinnak a színpompás kosztümöket, amelyeket elkészíthettünk a vezetésével, Erdős Edinának a varázslatos díszleteket, amelyek a nézőket távoli tájakra repítették, Katona Andrásnak a Holdbéli csónakos tündöklő sajkáját, Kaszás Zolinak a bonyolult felépítésű színpadot, Varga-Szemes Laci bácsinak az ötletet, a rendezést és a sok lelkesítést, melyre mindannyiunknak szüksége volt, Kovács Áronnak a szinte slágerszerű, fülbemászó betétdalokat és végül, de nem utolsósorban Péter bácsinak, aki az egész folyamat szíve, lelke és motorja volt.

Brenner Bori

Waldorf-diplomások – 12. osztály

Belák Dávid: Játéktól játékig, a társasjátékok világa (Társasjátékok mechanikájáról, új játék fejlesztéséről)

Kubinyi Eszter: Presszó, impresszió (Budapesti „helyek” hangulatáról rajzban különféle technikákkal)

Balogh Kati: Motoros szív (Egy veterán jármű felújításával)

Koller Zsóka: Ahol én vagyok a kisebbség (Küldetésről, kínlódásról, katarziszról – egy cigány tanodáról)

Novák Fruzsina: Székek új külsőben (Restaurációról és reformációról antik székek esetében)

Harsányi Natasa: Miről meséljek? (Sárkányokról, gyerekekről kórházban, óvodában)

Eöry Lilla: Magyarul...táncolunk... (Kisiskolás népdélutáni táncfoglalkozásáról)

Sínay Báborka: Beszél a kéz (Siketségről és jelnyelvről)

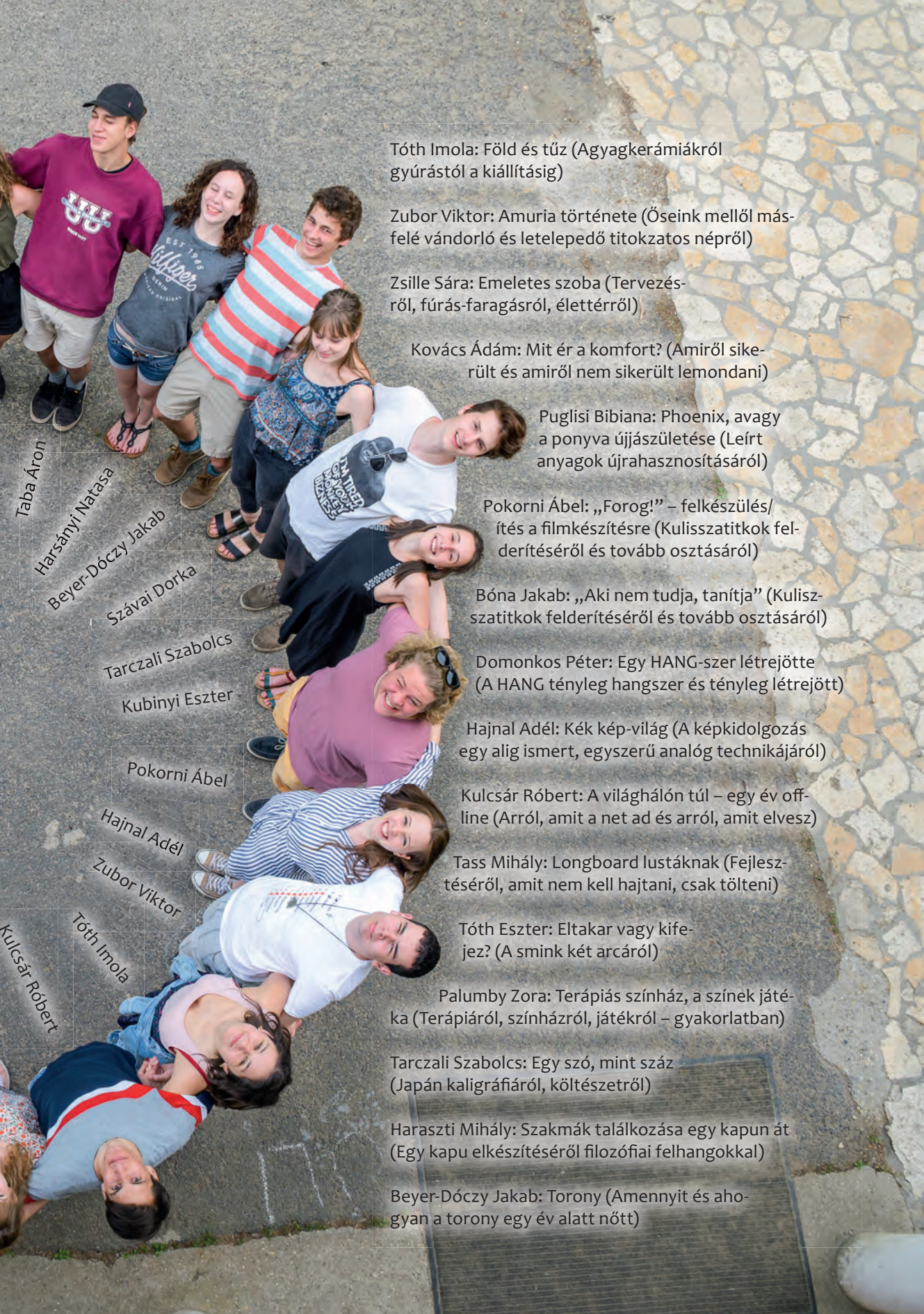
Szávai Dorka:Akik az életet igazán szeretik (És le is festik szájjal, lábbal)

Frischmann Andris: Igaz vagy hamis? (Hazugságokról és jeleiről igazat)

Taba Áron: A graffiti az ART (Tegeléstől, ami nem ART, de árt – a graffitig, ami ART és nem árt)

Sínay Báborka
Tass Mihály
Eöry Lilla
Bóna Jakab
Zsilke Sára
Frischmann András
Koller Zsóka
Puglisi Bibiana
Kovács Ádám
Tóth Eszter
Haraszti Mihály
Novák Fruzsina
Domonkos Péter
Balogh Kati
Belák Dávid
Palumb Zóra

Tóth Imola: Föld és tűz (Agyagkerámiákról gyúrástól a kiállításig)

Zubor Viktor: Amuria története (Őseink mellől más-felé vándorló és letelepedő titokzatos népről)

Zsille Sára: Emeletes szoba (Tervezés-ről, fúrás-faragásról, élettérről)

Kovács Ádám: Mit ér a komfort? (Amiről sikerült és amiről nem sikerült lemondani)

Puglisi Bibiana: Phoenix, avagy a ponyva újjászületése (Leírt anyagok újrahasznosításáról)

Pokorni Ábel: „Forog!” – felkészülés/ítés a filmkészítésre (Kulisszatitkok felderítéséről és tovább osztásáról)

Bóna Jakab: „Aki nem tudja, tanítja” (Kulisszatitkok felderítéséről és tovább osztásáról)

Domonkos Péter: Egy HANG-szer létrejött (A HANG tényleg hangszer és tényleg létrejött)

Hajnal Adél: Kék kép-világ (A képkidolgozás egy alig ismert, egyszerű analóg technikájáról)

Kulcsár Róbert: A világhálón túl – egy év off-line (Arról, amit a net ad és arról, amit elvesz)

Tass Mihály: Longboard lustáknak (Fejlesztéséről, amit nem kell hajtani, csak tölteni)

Tóth Eszter: Eltakar vagy kifejez? (A smink két arcáról)

Palumby Zora: Terápiás színház, a színek játéka (Terápiáról, színházról, játékról – gyakorlatban)

Tarczali Szabolcs: Egy szó, mint száz (Japán kaligráfiáról, költészetéről)

Haraszi Mihály: Szakmák találkozása egy kapun át (Egy kapu elkészítéséről filozófiai felhangokkal)

Beyer-Dóczy Jakab: Torony (Amennyit és ahogyan a torony egy év alatt nőtt)

Taba Áron
Harsányi Natasa
Beyer-Dóczy Jakab
Szávai Dorka
Tarczali Szabolcs
Kubinyi Eszter
Pokorni Ábel
Hajnal Adél
Zubor Viktor
Tóth Imola
Kulcsár Róbert

TÖLTŐDÉS

Kyle Skelly egy remek tricker. A világ legnagyobb trickes arcaival jár össze, utazgat a világban, és közben természetesen a legnehezebb szaltókat és egyéb trickeket hajtja végre. Most éppen Japánban van, hogy egy trickes-összejövetelen találkozhasson mindenkiel, aki számít, és közben a legmenőbb trickeket mutathassa be. Az első napon még nem találkozott a csapat, mindenkinek volt egy napja megszokni az új környezetet.

Kyle és lakótársai, akik szintén trickinggel foglalkoznak, Sean, Omid és Kojo, elindultak felfedezni a legjobb tornacsarnokot a környéken, ahol gyakorolhatnak másnapra. Odafele menet elkapta őket egy nagy zivatar, úgyhogy behúzódtak egy kávézóba, de szerencsére nem sokkal később folytathatták útjukat.

Délelőtt volt, de már elég sokan voltak a tornacsarnokban, tudták, hogy nehéz lesz elférni. Kojo gainer switch-eket gyakorolt, Sean egy Cheat 900, Touchdown Raiz, St. Dub Dub kombót, Omid a Cheat 1080-at akarta maximális szintre fejleszteni, Kyle pedig a dupla hátraszaltóján dolgozott. Miután az öszesből talpra érkezett, úgy gondolta, hogy megpróbálja talajon is. Nekifutott, Rundel, ugrás, egy fordulat megvan, lassítás...

És megakadt a videó. Andrew bosszúsan áll fel a gépétől, melyen Plan Zerót nézett, hogy megnézze, mi van a routerrel, de mikor kiért, azt látta, hogy a router nincs a helyén. Szíve nagyot dobbant a hirtelen ijedtségtől, de nem esett pánikba. Gyorsan megpróbálta végiggondolni, hogy mi történhetett. Valaki bejött a lakásába és ellopta a routert? Kinek jutna már ilyen az eszébe? Ahogy jobban megnézte, a router kábele is eltűntek, sőt, az ezeknek fúrt lyukak is a falból. Érdekes!

Andrew egy hirtelen ötlettől vezérelve feltépte a bejárati ajtót, hogy kinézzen az utcára. Mikor azonban az ajtót kinyitotta, azt látta, hogy nem az utca van ott, hanem az űr. Hátrahőkölt, de a lendülete továbbvitte, és kiesett az ajtón. Megkapaszkodott a kilincsből, de az leszakadt, és ő csak zuhant az űrben. Eszébe jutott, hogy az űrben nincs levegő. Fulladozni kezdett. Az is eszébe jutott, hogy itt nem lenne szabad gravitációnak lennie. De akkor miért zuhan? Ekkor vette észre, hogy alatta van a Nap. A hatalmas, izzó égitest. Már nagyon közel volt. Elviselhetetlen lett a hőmérséklet. Andrew ruhája meggyulladt... Majd felébredt.

Andrew nyugtalanul, kiszáradt torokkal ébredt. Kiment a konyhába egy pohár vízért. Kutyája a lába körül ugrált. Maga sem tudta pontosan, hogy miért, de kutyasétáltatáshoz készülődött. Átvette pizsamáját utcai ruhára, ráadta kutyájára a nyakörvet, és kilépett az ajtón. Lifttel indult lefelé az ötödik emeletről, azonban a lift egyszer csak megakadt. Andrew nyomogatta a csengőgombot, de nem is igazán tudta, hogy minek kéne történnie ennek következtében. Kőrmével megpróbálta szétfeszíteni az ajtót, és csodálkozva érezte, hogy nem fáj, és hogy a megszokottnál sokkal nagyobb az ereje. Végül sikerült annyira kifeszítenie az ajtót, hogy kiférjen rajta. A lift a harmadik emelet alatt volt valamivel, a kijárat felét kitarakta a két emelet közötti vasbeton szerkezet. Kírákta kutyáját, majd elkezdett utánamászni. Mire kijutott, kutyája már nem volt sehol. Kétségbeesetten indult el a lépcsőházban kutyáját keresve. Az egyik lépcsőfordulóban egy kommandósosztaggal találta szemben magát, akik fegyvereiket rászegezve azt ordították, hogy ne mozduljon, térdeljen le, és tegye a kezét a tarkójára. Egy pillanatig gondolkozott, majd kiugrott a gangra, és a korlát mentén futni kezdett. Nem tudta, miért csinálta, ez így zsákutca.

A kommandósok már kifordultak a gangra. Ő menekülésképpen átlendült a korlátan, és annak külső felébe kapaszkodva próbálta végiggondolni, hogy mit kéne tennie. A kommandósok tüzet nyitottak rá, így hát elengedte a korlátot, zuhant, majd egy szinttel lejjebb újra megkapaszkodott. Beugrott a gangra, berohant a lépcsőházba, majd ott lépcsősorokat ugrálva sietett lefelé. Az ajtónál két újabb fegyveres emberrel találkozott, ezek elkezdtek felemelni gépfegyverüket. Andrew ezt nem várta meg. A hozzá közelebb állóhoz ugrott, egy sima köríves rúgással kirúgta a fegyvert a kezéből, majd a testsúlyát az előbbi rúgólábjára helyezve, érkező lábával egy hook-ot rúgott, amivel állkapcspon találta támadóját, aki erre ájultan zuhant a földre. A másik ezalatt löni kezdett, és az egyik golyó eltalálta Andrew bal kézfejét. Felordított, de nem volt ideje a fájdalommal törődni, úgyhogy egy gurulással csökkentette a távot maga és a kommandós között. Kirúgta a lábát, majd fölúgrott, és jobb kezével ütni kezdte. Az védekezően a feje elé emelte fegyverét, mire Andrew kitépte a kezéből, és fejbe vágta vele.

A fegyvert magához véve indult ki az épületből, ahol négy másik kommandós fogadta. Löni kezdtek rá. Ugrott egy cork-ot, amivel elkerülte a golyókat, majd leérkezés közben meglőtte az egyik támadót. Lehajolt, és három golyó súvített el a feje fölött. Fegyverével közben még egy embert eliminált, majd a következőhöz lépett, és egy gainerflash-sel okozott eszméletvesztést áldozatánál. Eldobta fegyverét, és elindult az utcán.

Az utca végén meglátta kiskutyáját, és odaszaladt hozzá...

– *Mission completed* – jelent meg a felirat a kép tetején, majd sötét lett.

– *Szimuláció vége! Gratulálunk! Kérjük vegye le a szimulátorsisakját! Köszönjük!* – hallotta Jackson a nagy teremben visszhangzó hangfelvételt. Levette a sisakot, és körülnézett. Rajta kívül egy csomó másik ember volt a steril fehér teremben, és mindenki kicsit értetlenül nézett. Nagyon élethű volt a szimuláció, mindenki azt hitte, tényleg ott van, azon a helyszínen, amit virtuálisan eléjük vetítettek.

Jackson lenézett. Egy minden irányban mozogni képes futószalagon állt, ami most éppen dermedten állt alatta. Tehát ez szimulálta a sétával, futással járó haladást. Kezdett visszaemlékezni, hogy születésnapjára azt kapta ajándékba, hogy kipróbálhatja a legmodernebb technológiájú szimulátort, a világ legmenőbb szimulátortermében. Elgondolkozott azon, hogy a tapintására hogy lehetnek hatással. A többi érzékszervét könnyű befolyásolni, na de a tapintást...

Hazafelé menet futni kezdett, hogy kipróbálja, tényleg tud-e olyan gyorsan és könnyedén futni. Nem tudott. Nem akarta egészen elhinni, félig még a szimulációban ragadt. Az akcióban. Minden sarkon a kommandósokat figyelte, hogy megjelennek-e. Hogy nem is szimuláció volt, hanem valóság. Kicsit reménykedett benne. Annak persze örült, hogy igazából nem lőtték meg a kezét, de sajnálta, hogy az igazi világ ilyen béna a szimulálthoz képest. Unatkozott...

John abbahagyta az írást. Késő volt már, és másnap korán indult a napja, úgyhogy megvárta, amíg a Google Docs elmenti az összes módosítást, majd lehajtotta laptopját és felállt irodaszékéből. Robotlábain elsétált a töltőegységéhez, és alvó állapotba helyezte magát.

Könyvesgyár

Interjú Johnnal, a Töltődés című novella írójával

A következőkben az emberiség első, számokra épült regényének szerzőjével lesz szerencsénk beszélgetni. A regény óriási népszerűségnek örvend, több korosztályt is mélyen megérintett, amit a digitális történetírás kísérletei közt nem várt hatásként könyvelhetünk el.

– Tehát Engedje meg, hogy üdvözljük köreinkben, tisztelt John!

– 52562”!’:8\$5...

(Részemről a megtiszteltetés, hogy itt lehetek.)

– Elsősorban arra lennék kíváncsiak, hogy e hihetetlenül izgalmas, fontos kérdéseket felvető gondolatok mi úton fogalmazódtak meg Önben?

– #56’9%6%&&b....%669+~’¥@%{

(Az a/2199/5 parancs szerint történt a cselekedetem. Jelenlegi tudomásom szerint a parancs végrehajtása sikeresnek bizonyult.)

– A kiadvány témáját illetően szeretném megkérdezni, mi alapján választotta ki a történet szövegét? Szükséges-e ennek a megdöbbentő népszerűségnek az eléréséhez programok hosszú sora, vagy elég lenne egyetlen emberi agy a kódok megértéséhez?

– \$682@_499?!\|V•|’~>jxsv6hy)(52+”5:mx,.r

(Sajnos az emberi agy teljes mértékben alkalmatlan a képletek felfogására, ezért képződik a sok mondanó, vagy mélyebb értelemmel rendelkező könyv. Vagy bármilyen iromány. Az egyetlen dolog, mellyel az emberi módszerek megközelíthetik a komputeres eljárással készült olvasmányokat, az a „fantázia” kibontakoztatása, illetve a lehetetlenség megközelítése, akár a valótlán határainak átlépésével is.)

– # 5.”7_ \$-;3(!35” 96 1%-9...\$..4_ #__ \$ @23860!’+),@ç`÷ ¶|=€}= =..>...

(A témaválasztás is egy emberi szervekkel felfoghatatlan technika segítségével zajlik. Használata az ok-okozat elvén működik. Ennek lényege az adott eseményekből következő cselekmények egymáshoz viszonyítása és mérlegelése, majd ezek közül a valóságoshoz legközelebbi izgalmas történés kiválasztása a cél. Az ideális történet megtalálását követően a folyamatot megismétlés követi. Ez a feladat addig hajtandó végre, míg a főszerepben elhelyezkedő személy kimúlásához el nem érkezünk. Ezt az időpontot a születéstől kezdődően összeadó testi és lelki, egészségügyi jelenségek összetetéséből lehet nagyjából kikövetkeztetni.

A másik befejezési lehetőség a „kérdés elé állítás”. A lezárásban a szereplőt kérdéses helyzetbe hozva az olvasó fantáziájára bízunk.)

– Egy ilyen bonyolult alapokra épülő műalkotás mennyi idő alatt készül el?

– kg”-;\$:(-o<ç`x^[].>...

(A folyamat maga elég haladósan működik, ha van elég energiafedezet, azonban ennek hiányában a munkálatok egy 200 oldalas irat esetén akár 2 napig is elhúzódhatnak.)

– A tömeggyártássá alakulás nem befolyásolja a jövőre nézve a történetek mélységét és minőségét? A gyártás nem okozhatja-e esetleg a történetek elfogyását?

– 37”?”%ç^π},><x€j4gr6#!*5-(dj..dhw_*:@(...

(Ez jogos felvetés, rajta vagyunk e probléma kidolgozásán. Az a következmény azonban nem fenyeget, hogy teljes történetfelélés során ne lenne mondanivaló. Ha a helyzet olyan szörnyű lenne, hogy ez bekövetkezzék, kalkulálunk a ténnyel, hogy az emberiség tulajdonában nincs még olyan memória, hogy a régi történetek apró változtatással ne lennének újból kiadhatók.

A minőség és mélység általában nem olyan fontos a népszerűséghez, mint az izgalom előidézése. Végrehajtott kísérleteink eredménye, hogy az emberek hétköznapi egyformaságaikból kilépést keresve menekülnek a történetek rengetegébe.)

– Köszönjük a modern fejlesztések bemutatását, kedves John! Az ön segítségével talán nagyobb rálátás nyílik a történetek újfajta gyártásának kísérleti kezdeményezésére.

Székely Rozália

Fotópályázat 2018

Idén is fotópályázatot hirdetett az ifjújság. Nyolc képet kaptunk, és ebből négyet az ötödik osztályból! Pedig nem volt könnyű a feladat: *Földön fekvő tárgyak*.

Nézzétek itt **Hujber Benedek** hatodik és **Szántó Domi** negyedik osztályos fotóját, két eredeti és technikailag is igényes feldolgozását a témának.

Köszönjük a beküldött képeket, az aulában megtekinthetitek mind-egyiket. Szép nyarat kívánunk, izgalmas fényképeket!

Hujber Benedek, hatodik osztály

Szántó Domi, negyedik osztály

Waldorf Olimpia 2018

A felkészülés

Kb. február óta készültünk az Olimpiára úgy, hogy minden reggel futottunk az iskola körül – egyre többet –, és minden pénteken kimentünk a reptérre. Ott gyakoroltuk a gerelyhajítást, a diszkoszvetést, a magasugrást és a váltófutást. Tornaórán a homokozóban ugrottunk távot.

A tábor

Amikor megérkeztünk a vonattal, egy kocsi elvitte a hátizsákokat, és mi besétáltunk a kempingbe. Ott rögtön összebarátkoztunk a kisgöncölös waldorfosokkal.

Bevezényeltek minket a mobilházakba, amik szerintem elég bénák voltak, mert az ágy irtóra nyikorgott, de úgy, hogy ha egyet fordultál, akkor az egész ház beleremegett, és az éjeliszekrény természetes volt, ezért éjszaka lehetett hallani, ahogy a természetes rágják a fát. Ezekről eltekintve egész jó volt.

Először azon veszekedtünk össze, hogy ki melyik mobilházban fog aludni, de aztán jött Ákosz, és rendet teremtett.

A táborban szép, új házak vártak minket. Még aznap este megtörtént a beosztási ceremónia, és nagy örömmre, Spárta városába kerültem.

Az edzések

Arra ébredtünk, hogy trombitálnak, aztán reggel 8-kor elkezdődtek az edzések, és fél 1-kor volt végük, ez alatt az idő alatt gyakoroltuk az összes olimpiai számot.

Az edzéseket nagyon élveztem, csak az volt rossz, hogy a maratont délben futottuk le, de annak nagyon örültem, hogy második lettem, csak egy fiú futott előttem.

Az volt a jó, hogy minden edzés után fürödtünk a Balatonban, sőt, még az érkezésünk napján is.

A gerelyhajításnál a gerely nem állt bele a földre, magasugrásban nem voltam jó, de a többi tetszett, azon kívül, hogy az összes előtt bemelegítés volt. Az is jó volt, hogy volt az edzések között ivásszünet.

Az Olimpia előtti két nap nagyon jó volt, és biztos vagyok benne, hogy ez az emlék sosem törlődik el az emlékezetemből. Az emlékeim között talán a legeslegszebb, ahogy Marcit, a kerekes székes fiút tolja a kísérője a tiszteletkörben, és mi füttyülünk és tapsolunk, hogy „HAJRÁ, Marci!”

Az Olimpia

És akkor eljött a nagy nap, amire egész évben készültünk. Először énekeltünk, majd a kétszáz lány egyszerre elrajtolt a maratonra, majd a száznolcvan fiú is, majd megcsináltuk az összes begyakorolt számot.

A nyitó gyakorlat nagyon szép volt, én voltam a fákvavivő.

Ez az ünnep szerintem nagyon jó volt, az edzésekhez képest egész jó voltam, és jó volt a lakoma a végén.

Nagyon király volt az egész. Irtó sok barátom lett.

Az Olimpia egyszerűen gyönyörű volt. Először a maratont futottuk, az a négyszáz ember, ahogy kifutott a kapun, gyönyörű volt! De a következő számok is gyönyörűek voltak, ahogy a gerely íve repült, ahogy a diszkosz süvített! Mindig megmarad az emlékezetemben.

Voltak vicces dolgok is, mint például amikor ... , és az egész ház remegett a horkolástól, ezért kint kellett aludnom a földön. Az összes emlékemet nem írom le, mert az irtó sokáig tartana.

Azért az kár, hogy többet már nem lesz ilyen Olimpia.

Megkérdeztük...

Egy középtagozatos diák, egy gimnazista, egy szülő, egy tanár és négy kérdés, amelyre válaszoltak.

- 1. Mi a véleményed az iskolai büféről, és mit változtatnál rajta?**
- 2. Vannak-e manapság példaképek szerinted, és ha igen, milyen a jó példakép?**
- 3. Melyik film volt rád a legnagyobb hatással, és miért?**
- 4. Milyen izgalmas terveid vannak a nyárra?**

Császma Dani

1. Erre nem könnyű válaszolnom, mivel nem vagyok rendszeres látogatója a büfének. Amúgy jó ötlet volt megcsinálni, mert ez egy hiányossága volt az iskolának. Jó húzás néha kiköltöztetni a kertbe, és ezzel kicsalogatni pár embert, akik nem mennének ki a friss levegőre. Szerintem nem kell változtatás, így jó, ahogy van.
2. Úgy gondolom, mindig vannak példaképek. Még akkor is, ha nem hívjuk annak őket. Elég, ha egy tulajdonság, vagy például tevékenység tetszik egy másik emberben, és hasonlítani akarunk rá. A példaképnek nem kell híresnek lennie, sőt az az igazi, ha egy kevésbé ismert emberre nézünk fel, akár mondjuk egy jó barátra, vagy a szüleinkre.
3. Több ilyen film is van, mégis ami most a legélénkebben él bennem, az a Csillagok között (Interstellar, rendezte: Christopher Nolan). A filmet nemrég egy osztálytársamtól kaptam kölcsön, és azonnal megtetszett. Az űr-, tér- és időutazásról szól, és az ezekkel kapcsolatos kérdésekre válaszol, de újabb kérdéseket is felvet. Nagyon érdekes és elgondolkodtató film, amit akárhányszor meg lehet nézni, mert mindig rájössz valami újra, és megkapod a választ egy régebbi kérdésre. A zenéje is nagyon jó, a hangulatát misztikussá teszi (Hans Zimmer szerezte).
4. Igazából soha nincsenek terveim előre a nyárra. Persze végül úgyis történik sok izgalmas dolog, de többnyire spontán.

Seller Fülöp

1. Szerintem az iskolai büfé praktikus lehet, ha mondjuk elfelejtettünk vagy lusták voltunk uzsonnát csomagolni. De ha azt nézzük, hogy ez arra lett kitalálva, hogy kompenzálja az igazságtalan Tesco-érvonást, akkor nem tetszik. Inkább Tesco! Hogyha már büfé, akkor lehetne egy állandó helyet találni neki, ahol mindig ott van. Pl. egy bódé az udvaron. Ez szerintem a büféseknek könnyítené meg a dolgukat, nem kéne minden cuccot mindig oda-vissza hordani. És lehetne mondjuk előző nap jegyet venni, és akkor amennyi jegy elfogyott, pont annyi szendvicset csinálni, és még azonkívül tízet. Nem lenne az a probléma, mint ami velem történt az elmúlt hetekben, hogy 10:05 perckor minden szendvics elfogyott, és ezért szegény kicsi Fülöpke ebédig éhezett.

2. Hát nekem speciel, mint létező személy, nincsen példaképem. Van egy elképzelésem, hogy milyen szeretnék lenni a jövőben, azt próbálom követni. Az, hogy milyen egy jó példakép, egy picit rossz kérdés, valószínű, hogy azért példakép, mert jó. Teljesen emberfüggő, hogy kinek mi a jó példakép.
3. Rám mindegyik film hatással van.
4. Nagyon sokat szeretnék a nyáron tanulni! NEM!! Az én célom, hogy minél jobban elfelejtsem az iskolát, kikapcsolódjak, pihenjek, nyaraljak. Ennél konkrétabb tervem nincs.

Paller Kata

1. Nagyon örülök, hogy van büfé. Sok közös gondolkozás, tervezés és szervezés, és rengeteg napi munka eredménye, hogy a diákjaink egészséges és finom tízórait kaphatnak. Jó, hogy amikor beköszönt a szép idő, a büfé kiköltözik a szabadba. Szükség volt már erre, és sokkal jobb, mintha a Tesco-ban vagy a péknél költenének a gyerekek sok-sok pénzt ennivalóra, ha otthon nem marad idő a tízórai elkészítésére. Én nem változtatnék rajta.
2. Biztos vannak példaképek. Amióta a világ kinyílt az internetnek köszönhetően, még több olyan emberrel találkozhatunk, akik értékes dolgokat cselekednek, meg olyanokkal is, akik egyáltalán nem követendő példának köszönhetik a hírnevüket. De nem kell messzire menni, hogy követendő mintákat találjon az ember. A jó példakép inspirál, hogy olyat tegyünk, amivel a környezetünket jobbá tehetjük – a bennünk rejlő erők kibontásával. Több olyan embert ismerek a közvetlen környezetemben, akik úgy élnek, gondolkodnak és cselekednek, hogy számomra az példaértékű. Bízom benne, hogy a fiataljaink is találnak ilyet.
3. Nagyon sok film volt rám nagy hatással. Az egyik kedvencem a *The Remains of the Day* (A napok romjai, 1993), ami a második világháború kitörése előtti Angliában játszódik. Először a nyelvezete nyűgözött le, és a magas színvonalú színészi alakítások (Emma Thompson, Anthony Hopkins), majd a nemes szándék által vezetett félresiklott életek szívszorító története. Szeretem Kazuo Ishigurót is, akinek a regénye alapján készült.
4. Nem tudom, mennyire hangzik izgalmasnak, de tanulni szeretnék. Elsősorban németül fogok tanulni, könnyített olvasmányokon keresztül, és sok angol és francia regényt olvasni. Kertészkedni is tanulok, az folyamatos elfoglaltságot jelent.

Sárközi Mónika

1. Szeretem az iskolai büfét. Jó, hogy egészséges és finom, szeretettel készített tízórait vehetnek a gyerekek. Több gyümölcsöt és zöldséget kínálnék, lehetnének smoothie-k is Lukácsi Andris-módra!
2. Hogy vannak-e példaképek manapság? Arról tudok beszámolni, hogy nekem vannak-e. Vannak! Akinek stabil értékrendje van, és aszerint is él. Aki észreveszi, hogy változnia kellene és képes rá. Aki tud szeretni. Aki empatikus. Aki segítőkész. Aki nagylelkű. Aki fejlődni vágyik. Ebben az iskolában könnyű példaképet találni!
3. Az én egyik legkedvesebb filmem: Az utolsó samuráj. Éppen az előbbieken felsoroltak miatt. Mert a főhős, Algren kapitány ráébredt, hogy a rossz oldalon áll, és egész addigi életét és fényes pályafutását feladva meghozta azt a döntést, hogy a samurájok oldalán harcol tovább. Meg persze az egzotikus tájak és a romantikus szál miatt is szeretem ezt a filmet.
4. A legizgalmasabb terveim a nyárra egy szigetközi evezőstábor és egy adriai Csodák Tanítása-tábor. A legnyugisabb és legkedvesebb tervem pedig minden évben az, hogy sok időt töltsünk a Balatonon a gyerekekkel és a szüleimmel.

A tanulás művészete

Hétéves korom óta zenélek. Akkoriban kaptunk egy zongorát, mert valaki ki akarta dobni, egy konzis lány meg felajánlotta, hogy megtanít zongorázni. Két évig hallás után énekeltünk, tapsoltunk, hangokat játszottunk. A legnagyobb örömet az jelentette, **hogy megtapasztalhattam, mire vagyok képes.** Élveztem, hogy vissza tudok énekelni dallamokat, el tudok játszani darabokat, hogy ezeket meg tudom jegyezni. Talán azt is ekkor éreztem meg, bízhatok a memóriámban.

Harmadik osztályos voltam, amikor elhatároztam, csellózni is megtanulok. Ettől kezdve két hangszeren játszottam párhuzamosan, és alapvetően megváltozott az életem.

Lett valami, **amit saját elhatározásból és rendszeresen akartam csinálni.** Valami, ami az iskolai teendőkhöz, amelyek mindig közösek és melyeket együtt élünk meg, túlmutat. Otthonérzetet adott a tény, hogy ezektől függetlenül teszek valamit. Valamit, ami csak az enyém! **Erősödött a motivációm az iskolai feladataimat** és magát a tanulást illetően is. **Hatékonyabbnak** kellett lennem, ha házi feladatot írtam, hogy utána legyen elég időm zenélni.

Mindig könnyen tanultam, gyorsan megjegyeztem a verseket, a történelmi folyamatokat. Nem tudom, hogy ez összefügg-e a zenéléssel. Abban biztos voltam, hogy értéke van a tanulásnak, hogy **értéke lesz mindennek, ha megtanulom.**

A zenével való foglalkozás közben megtapasztaltam, hogy ha dolgozom, annak megvan az eredménye. Alapmintámmá vált, hogy a gyakorlásnak, **a munkának örömteli eredménye van.**

A sikerélmény, az öröm számomra szorosán összefügg a befektetett munkával, a gyakorlással. Akkor vagyok elégedett, ha egy nap eleget és hatékonyan gyakoroltam. Ha eleget foglalkozom valamivel, melynek még nem vagyok a birtokában, vagyis ha eleget tanultam. Igazából akkor érzem, hogy jogosan érek el valamit, ha megdolgoztam érte. Ezt követően a tanultakat a magam módján újra létrehozom, mely már az én alkotásom.

E folyamat egyik legfontosabb erénye a türelem. Ahhoz, hogy valóban értékelni tudjuk a munkánk

során elért pozitív változásokat, át kell esnünk olyan periódusokon, amikor azoknak épp az ellenkezőjét érezzük. Azt, hogy nem haladunk, nem fejlődünk. Amikor csak **a türelem és a hit segít át a nehézségeken.** Nemcsak a művészet, minden elmélyülést igénylő tevékenység esetében különösen fontos a türelem megtanulása. A folytonos önreflexió, a világra való kitekintés, majd mindezek belső kibontása. Ezek a folyamatok türelem nélkül élvezhetetlenek.

Az ihletett állapot hiánya, vagyis az, hogy nem megy valami, a tanulás folyamatának szerves része – még ha kiábrándítóan is tűnik. Nehéz ilyenkor elhinni, hogy ez is változik, és hogy ebből is tanulunk. Mégis, az ebben való hit segíthet.

A zenélés által megtanultam, hogy kellő mennyiségű és minőségű munkával szinte mindent meg lehet valósítani. Rendszeresen kell dolgozni, mert **agyunk és érzékszerveink együttműködése időt és rengeteg táplálást igényel,** hogy elraktározza, majd elő is tudja hívni a begyakorolt dolgokat.

Különösen a mai a világban nagyon fontos, hogy legyen egy olyan dolog az ember számára, amelyben otthonra lel, amelyben magabiztos és kinyithatja magát, amely miatt a társadalomban is hasznos és örömteli szerepet tud betölteni.

Azt kívánom a PHWI fiatal olvasóinak, hogy találják meg, mi a hivatásuk. Találják meg, mi az az egy, amit saját erőből és saját képességeikkel meg tudnak valósítani, mert akkor az az egy dolog olyan tágra nyílhat, hogy egy egész élet kibomlik benne.

Végül egy utolsó megjegyzés: elengedhetetlen tulajdonsága a fontos dolgoknak, hogy **folymatosan dolgozni kell értük, mert azok munka közben születnek meg.** Nekem is nagyon hosszú idő volt, mire ezt elhittem, és azt is, hogy nem a külvilág megítélése a lényeges.

Balog Alexandra

a londoni Royal Academy zongora szakos hallgatója
2015-ben végzett a PHWI-ben

Megnéztük a Tartuffe-öt az Órkény Színházban – 9. osztály

MOLIÈRE
TARTUFFE
PARTI NAGY LAJOS SZABAD FORDÍTÁSÁBAN
RENDEZTE:
BAGOSSY LÁSZLÓ

Gondatmorzsák

Tartuffe kihasználta, hogy Orgon nagyon bízott benne, rávette és be-magyarázta neki, hogy mindent a hit szerint kell cselekedni. Bebizonyította Orgonnak, hogy ő maga is hívő, egy igazi szent ember. Orgon azt gondolta, ha ő is ennyire tudna hinni és imádkozni, mint Tartuffe, akkor minden jó lenne. Még a saját lányát is hozzáadta volna, sőt, ő maga is kicsit talán szerelmes volt a csalóba.

Lehetetlennek tartom, hogy valaki ennyire hiszékeny legyen, és a szent-ről ennyire ne lássa, hogy álszent.

Detrekői Sára

Nyilván volt oka annak, amit Tartuffe tett, azonban viszonylag hatékony volt. Kirabolhatta volna Orgon családját simán és egyszerűen is, de abban nagyobb lett volna a lebukás lehetősége. Aki jó színész, az megy ennyire biztosra. Persze nem volt etikus.

Szakál Balázs

Egy olyan ember, mint Tartuffe, megkeresi az ember gyenge pontját, és azon keresztül manipulálja. Jelen esetben egy vallásos ember tetszését úgy nyerte el, hogy magát is vallásos szentként mutatta meg. Mint később kiderült, Tartuffe az egészet csak megjátszotta, de ez Orgonnak nem tűnt föl, mert okosan játszott a szerepét, valósággal bekebelezte áldozatát.

Erkölcseileg nem volt helyes, de azt meg kell hagyni, kitűnő tehetséget igényelt Tartuffe részéről.

Feig Simon

Ellátogattunk a Fővárosi Szabó Ervin Könyvtárba – 9. osztály

A Fővárosi Szabó Ervin Könyvtárat egy régi kastélyból alakították át. Sok olvasóterme van, melyeket külön részlegekre osztottak: gyerek- (Sárkányszoba), tinédzser- és felnőtt részlegek. A rendezett, szépen díszített olvasótermekben a kölcsönzés és olvasás rendszere jól ki van találva. Nagyon tetszett, hogy tele van szép és kényelmes szobákkal. Mindenképp szeretnék legalább egyszer visszamenni és jobban körülnézni, mert nagyon szeretek olvasni. A régies díszítések és kastélyos hangulata miatt szép és hívogató.

Porgányi Málna

A könyvtár az európai kultúra esszenciális eleme. A reneszánsz korát az tette lehetővé, hogy a polgárok hozzáfértek a felbecsülhetetlen értékű könyvekhez. A könyvtárak előtt az emberek a papok szavában hittek, akik legtöbbször nem is olvasták el a teljes Bibliát. Ezért tarthatott olyan sokáig a kereszténység lényegének alapvető félreértése. A könyvtáraknak köszönhetjük, hogy gondolkodnak az emberek. Mára a könyvtár továbbfejlődött, kinötte egyszerű ismeretterjesztő funkcióját, egy társadalmi és intellektuális központtá lett. Tetőtől talpig európai.

Baktay Péter

Nyári nyitva tartás

Központi Könyvtár	VIII. kerület, Reviczky u. 1.	július 2-től – augusztus 4-ig zárva; augusztus 6-tól - szeptember 1-ig nyári nyitva tartás: H–P: 13–20, Szo: 10–16
Zenei Gyűjtemény	VIII. kerület, Ötpacsirta u. 4.	július 2-től – augusztus 4-ig zárva; augusztus 6-tól – szeptember 1-ig nyári nyitva tartás: H–P: 13–20, Szo: 10–16

Biciklitúra

Nyári kirándulásnak a Felső-Tisza vidékére egy kerékpárostúrát szeretnék Nektek ajánlani. Messzire van tőlünk ez a turisták által ritkán látogatott vidék, de mégis érdemes eljutni ide, mert gyönyörű, érintetlen terület. Manapság rengeteg inger vesz körül minket, és sokszor elveszünk a sok-sok új élmény között. Na, ez a vidék segít lelassítani. Itt egy kicsit ráérősebben történnek a dolgok, talán ezért tetszik nekem annyira. A lassítás mellett nagy előnye ennek, hogy nincsenek hegyek, sőt még dombok se, úgyhogy bátran ajánlom kezdő bicajosoknak is, mert szinte soha nem kell felfelé tekerni.

Kiindulási pontnak Fehérgyarmatot javaslom, ahol akár kölcsönözhetek is jó minőségű kerékpárokat. Penyige felé, a főúttal párhuzamosan van egy mellékút, azon érdemes áttekerni Penyigére. Penyige a szilváról és a szilvalekvárról híres. Bátran ajánlom, hogy nézzétek meg a Lekvárium nevű bemutatóhelyet, Magyarország első szilva- és lekvármúzeumát. Penyigéről Kömörő felé induljatok el, a következő megállónak a túristvándi vízimalmot javaslom. Kertjében jól fog esni a pihenés a hatalmas fa árnyékában. Itt időről időre beindítják a vízimalom nagy kerekét, hogy a látogatóknak működés közben is megmutassák a malmot. Kölcse, majd Szatmárcseke irányába fordulva irány a Túr és a Tisza összefolyása. A Túr keresztezése után forduljatok balra, ahol a murvás út már a Tisza-parti kempingbe vezet. A folyószabályozás következtében a Túr folyómedre

sokkal magasabban van, mint a Tiszáé, ezért egy nagybukónak nevezett gáton keresztül folyik a víz a Tiszába. Ez akkor látványos, amikor magas a Túr vízállása, és a gát minden ágán zúdul lefelé a víz. Ha olyan az idő, akkor akár itt is meg lehet mártózni a Tiszában, de ez még nem az igazi tiszai strandélmény. Pihenő után menjetek vissza a Kölcse – Szatmárcseke útra és forduljatok Szatmárcseke felé. Javaslom egy rövid gyalogos sétát a szatmárcsekei temetőben. Nemcsak azért, mert itt van Kölcsey Ferenc síremléke, hanem azért is, mert igazán különlegesek a népi, csónakos fejfák, amelyekből közel 600 található itt. Miután kigyönyörködtétek magatokat, tekerjétek tovább Kisar felé. Kisart elérve már közel a strand, de sajnos csak a nagy forgalmú hídon tudtok átmenni a Tiszán Tivadarba, ahol nagyszerű lapály vár Titeket. Strandolás után újult erővel tudtok nekivágni a maradék útnak. Először vissza kell jutni Kisarba, ahonnan már kerékpárút vezet vissza Fehérgyarmatra. Ha van még erőtök, nézzétek meg az út mellett néhány éve épült kilátót is.

Ez a túra kb. 50 km, többségében alacsony forgalmú közutakon és kerékpárúton vezet. A tempótól és az időtől függően jól lehet alakítani, hogy melyik látványosságot nézitek meg vagy hagyjátok ki. Tehát kalandra fel, irány a Felső-Tisza vidéke.

Lőrinczné Deák Eszter

1

Párkereső

Megtalálod a 4 teljesen egyforma jégkrémet?

2

Római számok

Minden sorban egyetlen gyufaszálat mozdíthatsz el. Az a cél, hogy mindhárom egyenlőség teljesüljön.

$$V + VI = IX$$

$$II - II = III$$

$$VI - III = VIII$$